Srce od zlata: Priča o Magdaleni od Canosse

U srcu prekrasne Verone, unutar visokih zidina goleme palače Canossa, živjela je djevojčica po imenu Magdalena. Njezina je obitelj bila bogata i moćna, a njezini su dani bili ispunjeni svilom, draguljima i raskošnim zabavama. No, iako je oko nje sve blistalo, Magdalena je u svom srcu osjećala da joj nešto nedostaje. Često bi stajala kraj prozora i promatrala grad koji se protezao daleko izvan dvorca.

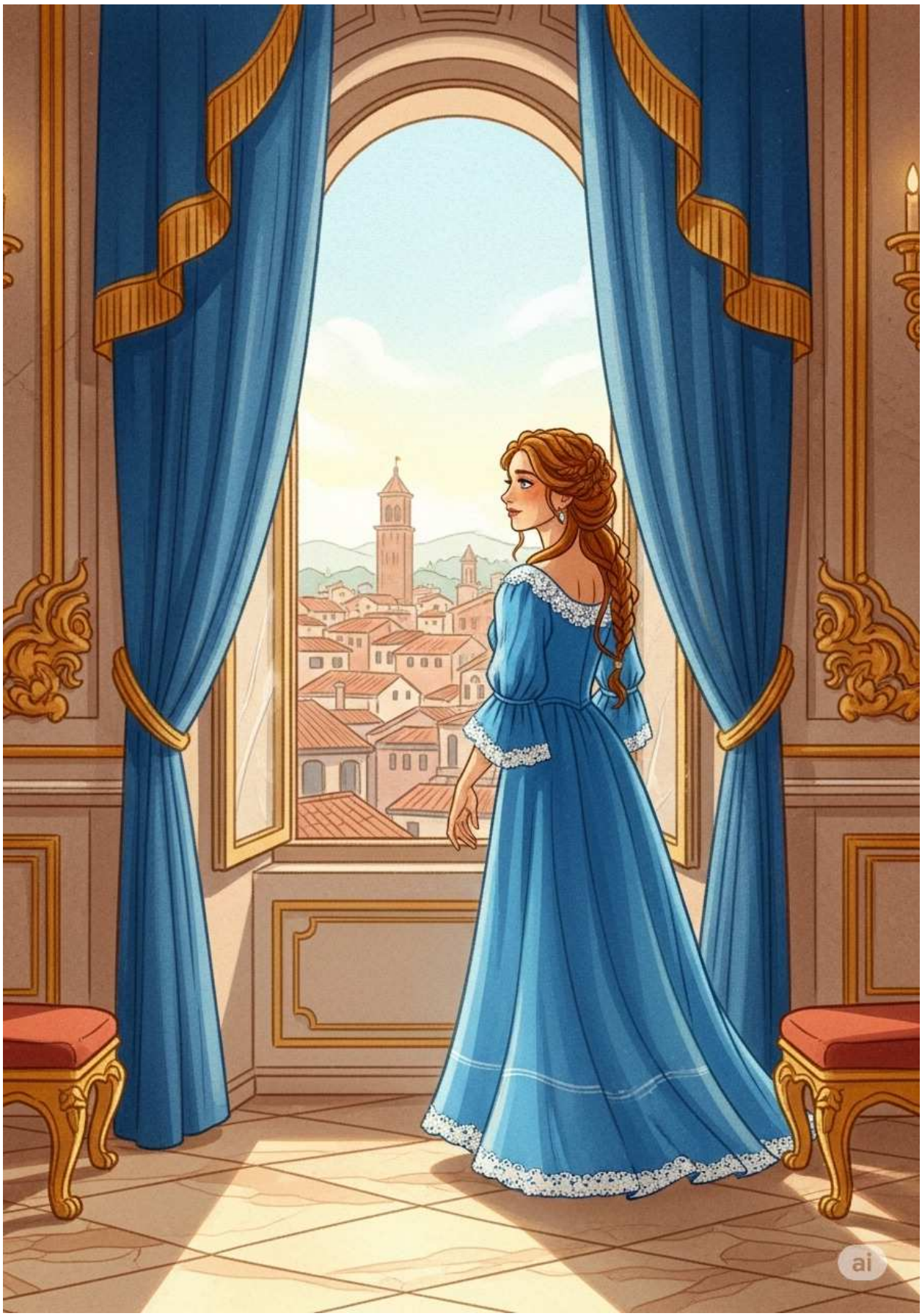

Magdalenino djetinjstvo nije bilo samo pjesma. Kada je bila vrlo mala, njezina je obitelj doživjela teške trenutke. Ostala je bez oca, a njezina majka morala je otići. Magdalena se često osjećala usamljeno u velikim hodnicima palače. U tišini svoje sobe, sklapala bi ruke i molila se, tražeći utjehu i smisao. Osjećala je da Bog za nju ima poseban plan, veći od svih balskih dvorana.

Jednoga dana, dok je šetala u blizini gradskih vrata, Magdalena je ugledala dječaka koji je sjedio na hladnom kamenu. Zvao se Matteo. Njegova odjeća bila je poderana, a lice mu je bilo umorno od gladi. To nije bio prizor na koji je Magdalena navikla u svom dvorcu. Osjetila je snažan stisak u srcu. Shvatila je da dok ona ima previše, drugi nemaju ni za osnovni obrok.

Magdalena nije mogla samo proći pored patnje. Počela je potajno iznositi hranu i toplu odjeću iz palače. Svaki put kad bi vidjela Mattea, donijela bi mu nešto što bi mu izmamilo osmijeh na lice. No, znala je da samo hrana nije dovoljna. Željela je učiniti više – željela je tim ljudima pružiti ljubav, obrazovanje i dostojanstvo koje zaslužuju.

U to vrijeme Europom su harali ratovi, a slavni car Napoleon Bonaparte stigao je u Veronu. Izabrao je upravo palaču Canossa za svoj boravak. Palača je odjednom bila puna vojnika, buke i sjaja carske moći. Magdalena je bila ljubazna domaćica, ali njezine su misli i dalje bile s onima koji su vani, u blatu i siromaštvu, patili zbog tih istih ratova.

Napoleon je primijetio Magdaleninu plemenitost i mirnoću. Jednom su prilikom razgovarali, a car je ostao zadivljen njezinom mudrošću. Iako je on osvajao carstva mačem, Magdalena mu je tiho pokazala da se najtrajnija carstva grade ljubavlju. Napoleon ju je poštovao, nazivajući je "anđelom milosrđa", ne znajući da će ona uskoro napustiti sav taj sjaj zbog onih najzaboravljenijih.

Došao je trenutak velike odluke. Magdalena je odlučila napustiti palaču Canossa zauvijek. Njezin stric Paolo bio je zabrinut i pokušao ju je odgovoriti. "Magdaleno, ti si plemkinja! Tvoje je mjesto ovdje, u sigurnosti i bogatstvu," govorio je. Ali Magdalena je čvrsto odgovorila: "Moje srce pripada onima koji nemaju nikoga. Bog me zove da im budem majka i sestra."

Magdalena se preselila u najsiromašniju četvrt u Veroni, zvanu San Zeno. Tamo je, zajedno sa svojom prijateljicom Elenom, unajmila staru, trošnu zgradu. Nisu više spavale u svilenim posteljama, već na tvrdim ležajevima, ali nikada nisu bile sretnije. Osnovale su red "Kćeri milosrđa", posvećen služenju siromašnima, bolesnima i djeci kojoj je trebala škola.

Ubrzo su mnoga djeca počela dolaziti u njihovu novu školu. Jedna od njih bila je malena Sofia, djevojčica koja nikada prije nije držala knjigu u rukama. Magdalena bi satima sjedila s njom, učeći je čitati i pisati, ali i govoreći joj o tome koliko je vrijedna i voljena. San Zeno više nije bio mjesto tuge, već mjesto nade.

Magdalena od Canosse provela je ostatak života pomažući drugima. Njezino se djelo proširilo po cijelom svijetu, a njezine "Kćeri milosrđa" i danas nastavljaju njezinu misiju. Magdalena nam je pokazala da prava veličina ne dolazi od onoga što posjedujemo, već od onoga što darujemo drugima. Njezino srce od zlata i danas svijetli kao putokaz svima koji žele činiti dobro.

Slikovnica na temelju prijevoda: https://gemini.google.com/share/33531a898bd9

Prijevod: https://gemini.google.com/share/f6187b7e4f33

Izvor: https://archive.org/details/HolinessOfTheChurchInThe19C

Obrada: Milan Kušnjačić

20. travnja 2026.

Prevedi bez skraćivanja ovo o Magdaleni iz Canosse: Venerable Maddalena of Canossa

The Venerable Maddalena of Canossa shed new splendor on the lineage of the Margraves of Canossa. When the Margravine Maddalena, along with some other ladies, began a life of poverty and devoted herself altogether to works of charity, her relatives were much distressed, fearing that it would bring disgrace to the name of Canossa. But of all who have borne the name in the nineteenth century none has brought more renown to that ancient family than the same Margravine Maddalena by her life and labors as foundress of the Daughters of Charity. She was bom on March 1, 1774, at Verona, and after the early death of her father went to live in the castle of her uncle, Jerome of Canossa. At an early age she felt called to the religious life and was received among the Carmelites, but she soon found that the contemplative life was not her particular vocation and returned from the novitiate. In her own family circle she possessed the highest reputation and the administration of the whole household was placed in her hands. She greatly impressed all by her sincere piety, and her abhorrence of everything that could in die least endanger her chastity. When Napoleon was on his Italian campaign he lodged at the castle of the Margrave of Canossa. Eye-witnesses relate that the dignity and grace of Maddalena greatly impressed him. On one occasion she had the misfortune of falling down some steps while he was present. An officer hastened at once to lift her up, but she refused his assistance, and it is said that Napoleon cried out, "Leave her alone. Do not dare to touch her; she is an angel."

The Revolution forced the Margrave to seek refuge in Venice. According to the acts of the process of beatification it was here that her future vocation was first made manifest to the young Margravine by the Blessed Virgin in a vision at St. Mark's. After her return to her home in Verona she rented a house and with a few companions began to lead a religious life. The object of the young Society was the instruction of girls, especially of the lower classes, and the practice of works of charity. The special protection of God was evident. The Daughters of Charity, or of Canossa, as they were called after their foundress, soon spread through the principal cities of Italy in spite of the unfavorable circumstances of the times. Frequently there were great difficulties to be encountered. But when a woman endowed with extraordinary prudence and sanctity is the superior, such difficulties serve only to give internal strength to the Congregation. This was the case with Maddalena of Canossa. Men knew what she had left in the world, they knew the innocence of her life and saw the noble example of her humility and extreme poverty. God granted her extraordinary graces and we can not be surprised that even during her lifetime she was revered as a saint. Her process is already far advanced.

Evo cjelovitog prijevoda teksta o Magdaleni iz Canosse:

Časna Magdalena od Canosse

Časna Magdalena od Canosse podarila je novi sjaj lozi markiza od Canosse. Kada je markiza Magdalena, zajedno s nekoliko drugih dama, započela život u siromaštvu i posve se posvetila dobrotvornom radu, njezini su rođaci bili vrlo uznemireni, strahujući da će to donijeti sramotu imenu Canossa. No, od svih koji su nosili to ime u devetnaestom stoljeću, nitko nije donio veći ugled toj drevnoj obitelji od same markize Magdalene svojim životom i trudom kao utemeljiteljica Kćeri milosrđa.

Rođena je 1. ožujka 1774. u Veroni, a nakon rane očeve smrti otišla je živjeti u dvorac svoga strica, Jeronima od Canosse. U ranoj mladosti osjetila je poziv na redovnički život te je bila primljena među karmelićanke, no ubrzo je uvidjela da kontemplativni život nije njezin poseban poziv te se vratila iz novicijata. U vlastitom obiteljskom krugu uživala je najviši ugled te joj je u ruke povjereno upravljanje cijelim kućanstvom. Sve je zadivila svojom iskrenom pobožnošću i gnušanjem prema svemu što bi i najmanje moglo ugroziti njezinu čistoću.

Kada je Napoleon bio u svom talijanskom pohodu, odsjeo je u dvorcu markiza od Canosse. Očevici pripovijedaju da su ga se dostojanstvo i ljupkost Magdalene snažno dojmili. Jednom je prilikom imala nesreću da padne niz stepenice dok je on bio prisutan. Jedan je časnik odmah pohitao da je podigne, ali ona je odbila njegovu pomoć, a kaže se da je Napoleon povikao: „Ostavite je na miru. Ne usudite se dotaknuti je; ona je anđeo.“

Revolucija je prisilila markiza da potraži utočište u Veneciji. Prema spisima procesa beatifikacije, upravo se ovdje mladoj markizi prvi put očitovao njezin budući poziv po Blaženoj Djevici Mariji u ukazanju u bazilici svetog Marka. Nakon povratka u svoj dom u Veroni unajmila je kuću i s nekoliko družica počela voditi redovnički život. Cilj mlade Družbe bila je pouka djevojčica, osobito iz nižih društvenih slojeva, te bavljenje dobrotvornim radom.

Posebna Božja zaštita bila je očigledna. Kćeri milosrđa, ili kanosijanke, kako su ih nazivali po njihovoj utemeljiteljici, ubrzo su se proširile po glavnim gradovima Italije unatoč nepovoljnim vremenskim okolnostima. Često je bilo velikih poteškoća s kojima se trebalo suočiti. No, kada je na čelu žena obdarena izvanrednom razboritošću i svetosti, takve poteškoće služe samo davanju unutarnje snage Kongregaciji.

To je bio slučaj s Magdalenom od Canosse. Ljudi su znali što je ostavila u svijetu, poznavali su nevinost njezina života i vidjeli plemeniti primjer njezine poniznosti i krajnjeg siromaštva. Bog joj je podario izvanredne milosti i ne možemo se čuditi što su je još za života štovali kao sveticu. Njezin je proces već uvelike uznapredovao.